

Hồi 28-29

Chủ Hưng Lột Lưỡi

Hoàng Thiên Vũ nhớ lại mình đã từng bị lão quái nhân đó làm mê thất thần trí, trong lòng giận sôi lên.

Tuy vậy chàng vẫn nén lòng ngồi nép mình lắng nghe.

Lão quái nhân lại nói:

- Tiểu nương tử! Nàng tiên của ta! Nơi đây quá thô thiển không xứng với nàng. Chờ ta làm xong việc sẽ kiến tạo một biệt lâu không kém gì hoàng cung để chúng ta cùng nhau ân ái, nàng thấy thế nào?

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Vậy thì rất tốt.

Lão quái nhân cười hô hố một tràng đặc chí.

Hoàng Thiên Vũ nghiến chặt răng để khỏi phá cửa xông sang băm nát thân tên hung tàn dâm ác đó.

Hiện chàng đang đối mặt với kẻ chủ mưu vạch ra những kế hoạch vô cùng hiểm độc để ám hại mình, vì thế phải hết sức tỉnh táo mới không lập lại sai lầm vừa qua, để đối phương tẩu thoát lần nữa.

Tiếng lão nhân lại truyền sang:

- Tiểu nương tử! Nàng nói thực danh tính của mình đi.

- Tiểu Hồ Điệp.

- Nói không thật rồi!

- Thật mà! Từ nhỏ thiếp vẫn được mọi người gọi như thế.

Lão nhân dừng một lúc lại hỏi:

- Nhà nàng ở đâu?

- Thiếp không có nhà, được sư phụ cưu mang nuôi dạy đến khi trưởng thành.

- Sư phụ của nàng là ai?

Hoàng Thiên Vũ chăm chú lắng nghe, hy vọng Hồ Điệp Cô Nương sẽ nói thật lai lịch của mình.

Cho đến nay chàng hoàn toàn không biết chút gì về nữ nhân bí ẩn đáng sợ này ngoài danh hiệu mà cô ta tự xưng là Hồ Điệp Cô Nường.

Vì sao đến một nhân vật lừng danh như Thanh Trúc Vệ Đà mà phải chịu để cô ta sai khiến?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Thiếp không dám nói.

Lão nhân hỏi:

- Vì sao?

- Vì sư phụ thiếp rất hung dữ. Bà ấy từng cảnh báo rằng bất cứ trường hợp nào cũng không được tiết lộ danh hiệu của mình, nếu trái lời là phải chịu tội chết. Lão nhân gia mở mắt là giết người, nhắm mắt cũng giết người. Nói tóm lại, bà ấy giết người như cơm bữa, cũng dễ dàng như người ta giết loài sâu kiến vậy.

Lão nhân lặng đi một lúc mới hỏi:

- Tiểu nương tử! Trong núi nàng đã thua cuộc ta, như vậy ngoài việc chung sống, nàng còn trở thành truyền nhân của ta. Hơn nữa, lão phu cũng rất thích giết người. Vì thế nàng cần phải nói rõ sư phụ mình là ai.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Nếu... tôi không nói, ông sẽ giết tôi phải không?

Giọng lão nhân rất bình thản:

- Chính thế!

- Thật vậy sao?

Lão nhân đáp:

- Tiểu nương tử! Có rất nhiều việc người ta bắt buộc phải làm, mặc dù không muốn. Nàng hiểu rồi chứ?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Không hiểu lắm. Nếu đã không muốn thì đừng làm nữa là được chứ gì? Tôi xưa nay vẫn giữ nguyên tắc là muốn làm gì phải làm cho bằng được, việc gì không muốn thì dứt khoát không làm.

- Nói vậy cũng có lý. Tuy nhiên đó không phải là nguyên tắc của lão phu. Bởi thế nàng phải nói ra mới được.

Hồ Điệp Cô Nường lặng đi một lúc mới nói:

- Thôi được! Ông đã bức ép như thế thì tôi cũng đành phải nói thôi. Sư phụ của tôi là Triệu Sinh Bà Bà, ông đã nghe danh rồi chứ?

Phòng bên lặng đi khoảnh khắc.

Chợt lão quái nhân cất lên một tràng cười.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Ông cười gì vậy?

Cô ta chợt kêu lên:

- Ui chao! Đau quá! Ông... hãy buông ra.

Lão nhân nói:

- Tiểu nương tử! Người nói dối mà không biết cách.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Sao lại thế?

- Vì Triệu Sinh Bà Bà không có truyền nhân. Hơn nữa mục ta đã thành người thiên cổ lâu rồi. Lão phu đã nhận ra người không hề bị độc làm mê thất thần trí mà chỉ giả vờ thôi! Nhưng chuyện đó không quan hệ! Người không thoát khỏi tay lão phu đâu!

Có tiếng va chạm vào bàn ghế.

Hoàng Thiên Vũ chợt trở nên khẩn trương.

Đối phương đã phát giác. Hồ Điệp Cô Nường chỉ giả vờ, như vậy là đã đến lúc hành động!

Nhưng chàng vẫn chưa phá cửa sang ngay mà ghé mắt vào khe cửa nhìn sang.

Tuy làm thế rất nguy hiểm vì đối phương có thể phát hiện được ánh mắt chàng vì ánh sáng phản chiếu, nhưng chàng dự tính chỉ cần bị lộ là sẽ xông sang ngay.

Lão nhân vẫn bịt kín mặt giống như lúc chiều ở trong núi, đang cầm chặt lấy cổ tay Hồ Điệp Cô Nường cười hắc hắc nói:

- Tiểu nương tử! Chúng ta lên giường đi!

Giọng Hồ Điệp Cô Nường dứt khoát:

- Đừng hòng!

Cô ta vùng vẫy nhưng không sao thoát được bàn tay cứng như thép của đối phương.

Lão nhân nói:

- Đừng bướng bỉnh như thế! Lát nữa nàng sẽ ngoan ngoãn tự động cởi y phục tình nguyện dâng hiến cho lão phu thôi.

Nói xong buông ra một tràng cười khả ố, một tay vẫn giữ chặt cổ tay Hồ Điệp Cô Nường, tay kia bắt đầu sờ soạng...

Theo phản ứng bản năng, Hồ Điệp Cô Nường đưa tay lên chống đỡ...

Không thấy cô ta dụng lực gì đáng kể nhưng lão quái nhân lùi lại mấy bước, tròn mắt kinh dị nói:

- Nha đầu! Không ngờ người còn có xảo thuật đó nữa.

Hoàng Thiên Vũ chợt nhớ lại lần đầu mình gặp Hồ Điệp Cô Nường, cô ta chỉ đưa tay chạm nhẹ đã làm cho Đồ Sĩ Kiệt ngã xuống.

Chắc rằng cô ta vừa thi triển thủ thuật dụng độc tinh vi đó.

Đối với một lão độc vật bá đạo như lão nhân kia mà còn bị thiệt thòi, đủ thấy bản lĩnh của nữ nhân thế nào.

Hồ Điệp Cô Nường cười đáp:

- Khéo nói!

Hoàng Thiên Vũ vừa định lao sang, thấy vậy không khỏi sửng sốt, càng thấy nữ nhân kia rất đáng sợ.

Chẳng trách nào Thanh Trúc Vệ Đà cũng phải phục tùng cô ta.

Lão quái nhân nói:

- Tiểu nương tử! Người bức bách lão phu phải dùng tới thủ đoạn tàn khốc... Thôi đành vậy, đừng trách lão phu ra tay vùi liễu dập hoa.

Nói xong hăm hăm bước tới.

Hồ Điệp Cô Nường lùi dần ra cửa phòng.

Lão quái nhân rít lên trong tấm khăn bịt mặt.

- Đừng nghĩ đến chuyện tẩu thoát! Hồ điệp tuy có cánh nhưng không thể bay thoát khỏi tay lão phu đâu!

Hồ Điệp Cô Nường đã lùi tới cửa.

Lão quái nhân đã bức tới gần, cách ba bước, cười hắc hắc nói:

- Tiểu nương tử! Chỉ cần người nhắc chân...

Hồ Điệp Cô Nương vụt quay người lao đi, cùng lúc ấy thì lão quái nhân phát chưởng...

Ngay lúc đó thì Hoàng Thiên Vũ cũng lao sang, Hàn Anh Kiếm cầm tay chỉ vào lão nhân, quyết không để sơ suất lặp lại sai lầm trước đây nữa.

Lão nhân vội thu chưởng quát lên:

- Kẻ nào?

Nhưng vừa quay sang trông thấy Hoàng Thiên Vũ, lão kinh hãi lùi mấy bước, run giọng nói:

- Tiểu tử... thì ra là người!

Hoàng Thiên Vũ trầm tĩnh đáp:

- Chính là bốn nhân. Các hạ không ngờ chứ?

Lão ta trấn tĩnh lại rất nhanh, cười hắc hắc nói:

- Lão phu đúng là không ngờ chính người lại dẫn xác vào tận đây nộp mạng!

Hoàng Thiên Vũ nghiêm giọng:

- Thôi không nói quanh co nữa! Hãy cởi bỏ chiếc khăn trùm mặt ra cho bốn nhân được chứng kiến bản lai diện mục!

Lão nhân cũng đánh giọng:

- Tiểu tử! Người ăn nói với ai như vậy chứ?

Hoàng Thiên Vũ thản nhiên đáp:

- Ở đây còn có ai nữa?

Ánh mắt lão nhân chợt long lên:

- Người dám hỗn láo với lão phu rồi sẽ hối hận đấy.

Hoàng Thiên Vũ cầm chắc kiếm bước đến gần, lạnh lùng nói:

- Các hạ trùm đầu bịt mặt, chẳng những không dám nhìn người mà còn thẹn với trời. Hôm nay bốn nhân quyết bắt người phơi bày bộ mặt thật!

Lão nhân lùi sát tới vách tường.

Hoàng Thiên Vũ giữ khoảng cách hai bước, không để đối phương thoát ra khỏi sự khống chế của thanh kiếm.

- Nhắc lại lần cuối cùng, có chịu cởi khăn ra không?
- Hắc hắc hắc...

Lão nhân chột cất một tràng cười.

Hoàng Thiên Vũ nghiêng răng xuất kiếm.

Tám vải trùm đầu bị cắt tơi tả rơi xuống, để lộ lư sơn chân diện của lão quái nhân.

Hồ Điệp Cô Nương đã phán đoán không sai, chính hắn là Bạch phát lão nhân cùng đi với Lam Thạch Sinh.

Hoàng Thiên Vũ khi nghe phán đoán như vậy còn tỏ ý hoài nghi, đến nay sự thực được chứng minh thì không khỏi sửng sờ.

Lần trước ở Quỷ Viện, vì khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ. Bây giờ nhìn kỹ lại mới nhận ra hết sự độc ác và nham hiểm ẩn chứa trong ánh mắt và nét mặt, nhất là cái nhìn đầy thù hận như mắt thú dữ.

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Bây giờ thì người hãy nói rõ lai lịch!

Bạch phát lão nhân lắc đầu:

- Còn chưa đến lúc!

Hoàng Thiên Vũ đánh giọng:

- Người chờ đến lúc nằm xuống mới chịu nói sao?
- Tiểu tử! Người không làm gì được lão phu đâu!

Hoàng Thiên Vũ nghĩ nhanh:

"Mình chưa từng gặp lão ta bao giờ, trừ lúc ở Quỷ Viện. Vậy thì tại sao lão ta dùng những thủ đoạn độc ác như vậy để đối phó với mình? Bây giờ có thể nói là đã cầm tính mạng của lão trong tay, muốn giết là việc rất dễ dàng. Nhưng cần phải tra rõ sự thật, không được để mắc sai lầm như đã giết Dịch Trường Phong..."

Nghĩ đoạn lại hỏi:

- Giữa chúng ta có thâm cừ đại hận gì?

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Có!

- Cừu hận thế nào?

- Đến lúc đó người sẽ rõ.

- Còn lúc nào nữa? Các hạ không thấy rằng thời khắc đền tội của mình đã tới sao? Bây giờ mà vẫn hy vọng vào một vụ giải thoát thì đúng là nằm mộng giữa ban ngày!

Bạch phát lão nhân vẫn không chút sợ hãi:

- Người mới là kẻ nằm mộng!

Hoàng Thiên Vũ tức giận quát lên:

- Vậy là người thà chết chứ không chịu nói?

Bạch phát lão nhân lại cười to một tràng:

- Lão phu nhắc lại, người không làm gì được ta đâu!

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Được lắm! Bỏn nhân chứng minh cho người thấy ngay bây giờ!

Dứt lời vung kiếm lên...

Ánh hàn quang lóe lên như tia chớp rồi tắt ngay, đó chính là tuyệt học tối cao vô thượng Bích Lịch Kiếm Pháp mà chàng đã khổ luyện suốt ba năm, vô cùng thần tốc và chuẩn xác. Nhưng chàng không nhằm vào yếu huyệt, kiếm thế cũng không phát huy hết uy lực mà lưu lại mấy thành, hy vọng giữ lại mạng sống.

Nhưng chỉ nghe tiếng kiếm đâm xuyên qua bức tường gỗ và một tiếng rú thảm vang lên từ bên kia phòng.

Hoàng Thiên Vũ mặt bỗng biến sắc.

Đột nhiên có tiếng động nổi lên ầm ầm vì cách đó hơn trượng, một cánh cửa bí mật mở ra, Bạch phát lão nhân lao vào.

Cánh cửa đóng sập lại ngay sau lưng lão.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ và hoàn toàn khác với tính liệu của Hoàng Thiên Vũ khiến chàng đứng ngây ra như phỗng.

Lại một lần nữa chàng bị thảm bại.

Hiển nhiên Bạch phát lão nhân không bị trúng kiếm mà đã phát động cơ quan mở cửa bí mật trốn đi.

Hơn nữa tiếng rú vừa phát ra là của nữ nhân.

Nếu như chàng vận hết uy lực vào chiêu kiếm thì Bạch phát lão nhân đâu có cơ hội thoát thân?

Vậy nữ nhân trúng kiếm ở phòng bên là ai?

Trong khu vực này, ngoài Hồ Điệp Cô Nường và Hồng Cẩm ra không còn ai khác, chẳng lẽ chiêu kiếm vừa rồi chàng đã giết một trong hai người đó?

Sai lầm đã trót phạm phải, không còn khắc phục được nữa.

Hoàng Thiên Vũ đứng thẫn thờ hết nhìn vào cánh cửa bí mật đã đóng kín lại nhìn vào bức tường gỗ bị Hàn Anh Kiếm đâm thủng, tưởng như mình đang nằm mộng.

oOo

Hoàng Thiên Vũ đứng phát ngơ đầu óc trống rỗng...

Hồi lâu, chàng mới định thần lại, rút kiếm về.

Một tia máu từ phía bên kia bức tường gỗ bắn sang tận bên này.

"Phịch."

Tiếng thân người đổ xuống.

Âm thanh đáng sợ đó cùng những ý nghĩ vừa rồi càng đáng sợ hơn làm cho Hoàng Thiên Vũ rùng mình.

Chàng bất giác cúi xuống nhìn thanh kiếm rung rung trong tay. Đây là lần đầu tiên chàng hạ thủ mà run như vậy.

Lưỡi kiếm dính đầy máu, đó là do giữ trong thân thể người quá lâu, nếu không bảo kiếm rất ít khi dính máu.

Máu ai vậy? Của Hồng Cẩm hay Hồ Điệp Cô Nường?

Trái tim của Hoàng Thiên Vũ như bị một mũi kiếm đâm vào.

Chàng thẫn thờ tự hỏi:

"Chẳng lẽ mình đã giết chết Cẩm muội hay Hồ Điệp Cô Nường?"

Đối với chàng, việc ngộ sát bất cứ ai trong hai người đó cũng là mối hận chung thân, một hành động không sao tha thứ được.

Hồng Cẩm chàng coi như em gái mình thì không nói, nhưng Hồ Điệp Cô Nường tuy bản tính có phần lẳng lơ phóng đãng chàng không thích nhưng cô ta đã tận tâm tận ý giúp chàng, và cụ thể như chàng vừa chứng kiến, cô ta đã không quản nguy hiểm

đến tính mạng mà thâm nhập vào tận sào huyết của Bạch phát lão nhân, may mà chàng đến kịp, nếu không chưa biết hậu quả sẽ ra sao...

Nhưng biết đâu không phải là kẻ làm hại Hồ Điệp Cô Nương là Bạch phát lão nhân thâm độc đó mà chính chàng đã giết cô ta?

Hoàng Thiên Vũ quyết định:

"Bất cứ phải đối mặt với sự thật phũ phàng thế nào, mình cũng phải chứng kiến tận mắt mới được!"

Nghĩ thế, chàng vung chưởng đánh vào bức tường gỗ.

"Ầm!"

Bức tường sạt ra một mảnh lớn. Ánh sáng từ ngọn đèn bên này chiếu vào một thân thể nằm gục trong vũng máu.

Là nữ nhân nhưng không phải là Hồng Cẩm hay Hồ Điệp Cô Nương!

Hoàng Thiên Vũ thở phào một hơi, người nhẹ hẫng ra như vừa trút được một tảng đá khỏi lồng ngực.

Tinh thần phấn chấn không ít, chàng bước qua bức tường chăm chú nhìn kỹ, chợt "A" lên một tiếng, vô cùng ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình.

Người chết chính là Đỗ quả phụ.

Người ta sao lại chết hai lần được chứ?

Lần trước chính mắt chàng thấy rõ Đỗ quả phụ bị giết, chẳng lẽ bây giờ bà ta biến thành quỷ tới trêu chàng?

Hoàng Thiên Vũ nhìn kỹ lại. Hoàn toàn không sai, chính là Đỗ quả phụ, bị một mũi kiếm xuyên tâm.

Quái sự không sao hiểu nổi này đã diễn ra tới hai lần. Trước đây thiếu gia của Lạc Dương đệ nhị thế gia Dịch Trường Phong chết đi biến thành tên hán tử mặt mũi hung ác, nay lại đến Đỗ quả phụ chết hai lần.

Nếu Bạch phát lão nhân có tài biến hóa thần thông như vậy thì lão ta là thần tiên hay yêu quái?

Đây là gian phòng ngủ nhưng không có cửa thông sang, phòng hiện còn sáng đèn mà thông sang sảnh đường.

Làm sao không thấy Hồ Điệp Cô Nương đâu cả?

Lại nhìn Đỗ quả phụ, thấy bà ta chỉ mặc nội y, khuôn mặt và dáng người còn rất quyến rũ, đến chết trông vẫn đẹp. Làn da trắng muốt hầu hết được phô ra bị máu từ vết thương loang thành từng đám đã tím bầm lại.

Bà ta có chết lần thứ ba nữa không?

Chợt có một bóng người lướt vào phòng.

Hoàng Thiên Vũ ngược lên nhìn, nhận ra đó là Hồ Điệp Cô Nường.

Cô ta lao tới chàng như cơn lốc, vừa gọi vừa thở:

- Vũ đại ca!

Cách xưng hô đã thay đổi, không dùng Hoàng đại hiệp như trước đây nữa.

Hoàng Thiên Vũ chững như không nhận ra, hỏi:

- Cô nương này giờ ở đâu?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Chạy tìm lão quái vật đó.

- Không đuổi được chứ gì?

- Ừm!

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Hồng Cẩm ở bên ngoài giám sát, không biết có gặp hấn không...?

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Lão quái vật đó chạy ra phía trước còn Hồng Cẩm cô nương canh giữ phía sau, khi phát hiện chạy tới thì hấn đã trốn mất rồi.

Nói xong cúi xuống nhìn thi thể Đỗ quả phụ một lúc rồi đứng thẳng lên.

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Vừa rồi tại hạ mất cả hồn vía...

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Sao vậy?

Hoàng Thiên Vũ hơi ngập ngừng:

- Vì tưởng rằng đã giết phải...

Hồ Điệp Cô Nường "à" một tiếng ngắt lời:

- Vậy thì muội hiểu rồi! Đại ca vốn tưởng rằng giết nhầm muội nên lo cuống lên chứ gì?

Nói xong nhoẻn miệng cười, nhìn chàng đầy tình ý.

Hoàng Thiên Vũ dường như không nhận thấy nét cười quyến rũ mê ly của thiếu nữ, chỉ vào tử thi nói:

- Tại hạ cứ tưởng thế thật... cô nương không thấy kỳ quái sao?

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu:

- Không có gì đáng ngạc nhiên cả!

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Vì sao?

- Vì nửa canh giờ trước muội đã phát hiện được mộ ta ở đây. Hiện giờ thì đúng là chết thật rồi!

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Thì ra thế... nhưng vẫn kỳ quặc...

Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Đại ca còn nhớ trước đây có người bí mật nhấn đại ca vào núi không? Người đó chính là muội. Vì sợ đối phương cảnh giác thay đổi âm mưu, vì thế nên muội không lộ diện gặp đại ca và Hồng Cẩm. Sau khi hai người đi xong, muội kiểm tra lại thì thể Đồ quả phụ, đúng là mộ ta đã đoạn khí rồi, ngờ đâu mộ chỉ giả chết! Thật là khó tin cả hai mẹ con đều là cao thủ thâm tàng bất lộ như thế?

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Quả là không ngờ thật! Trước đây tại hạ vẫn cho rằng đó là một người góa phụ bất hạnh đáng thương...

Chàng chợt hỏi:

- Bạch phát lão nhân đó lai lịch thế nào? Với thân thủ của lão ta thì nhất định không phải là loại vô danh đâu!

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Hiện giờ muội vẫn chưa biết. Bởi vì kinh nghiệm giang hồ vẫn chưa nhiều, hơn nữa lão quái đó đã thuộc thế hệ trước.

Cô ta dừng một lúc lại tiếp:

- Vì muội tưởng huynh chưa đến nên mới kéo dài thời gian như vậy. Nếu biết huynh đến rồi thì quyết không để hấn chạy thoát đâu!

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Đó không phải là lỗi của cô nương mà do tại hạ sơ suất...

Hồ Điệp Cô Nương xua tay nói:

- Đại ca đừng hối hận nữa. Chủ yếu là chúng ta đã xác định được đối tượng, không cần phải mò mẫm dò tìm nữa, việc đối phó sẽ dễ hơn nhiều. Tuy nhiên có một điều muội chưa hiểu. Theo lời nói và hành động của đối phương thì chúng muốn làm đại ca thân bại danh liệt, thế mà huynh vẫn chưa biết rõ nguyên nhân.

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Cái đó tại hạ cũng suy nghĩ nhưng không hiểu được. Bạch phát lão nhân thuộc lớp tiền bối, còn hai tên Dịch Trường Phong và Lam Thạch Sinh thì tại hạ trước đây thậm chí chưa nghe nói tới, không biết thù hận ở đâu ra!

Hồ Điệp Cô Nương hỏi:

- Có thể việc liên quan đến lệnh sư hoặc gia môn cũng nên...

Hoàng Thiên Vũ gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

- Thôi hãy gác việc đó lại, bận tâm nhiều cũng vô ích. Sau khi tóm được chúng, mọi việc sẽ rõ ngay thôi.

Cô ta kéo tay chàng nói:

- Đi thôi! Chúng ta ra ngoài cho sáng khoái một chút, cứ nhìn thi thể nữ nhân này mà phát ớn.

Hai người rời khỏi phòng đi qua sảnh đường rồi vòng ra hậu viện.

Có hai người đang chờ ở đó, một là Hồng Cẩm, còn người kia là Bành đại cô.

Hồ Điệp Cô Nương đến bên Bành đại cô nói:

- Tôi cứ lo cho đại cô mãi. Tình hình thế nào?

Bành đại cô kể:

- Tỳ nữ giả vờ lên núi hái dược, quả nhiên bị người của đối phương bí mật tiếp cận định hạ sát thủ. Tuy bản lĩnh hấn không tầm thường, nhưng cuối cùng bị tỳ nữ đánh ngã...

Hồ Điệp Cô Nường nhú mày hỏi:

- Sao không để khai thác?

Bành đại cô cười đáp:

- Hỏi rồi! Tỳ nữ dùng Sư Hồn Chỉ bức cung hấn...

- Tên đó khai thế nào?

- Hấn chỉ nói mình phụng mệnh giết người.

Hồ Điệp Cô Nường và Hoàng Thiên Vũ cùng bật hỏi:

- Phụng mệnh ai?

Bành đại cô đáp:

- Hấn chỉ nói rằng phụng mệnh chủ nhân, chính là lão quái bịt mặt chứ không biết lai lịch. Đến chết hấn cũng nói câu đó.

Hồ Điệp Cô Nường tỏ ý trách móc:

- Chưa điều tra ra ngô ra khoai gì cả đã vội giết đi!

Lại hỏi tiếp:

- Sao không hỏi xem hấn có biết Bạch y nữ nhân lai lịch thế nào?

Bành đại cô đáp:

- Có hỏi, hấn xưng Bạch y nữ nhân là thiếu phu nhân!

- Thiếu phu nhân?

Bành đại cô gật đầu:

- Không sai! Nhưng khi hỏi đến thiếu chủ nhân là ai thì hấn đã tuyệt khí.

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Căn cứ vào tình huống trước mắt mà phán thì thiếu chủ nhân tất là Lam Thạch Sinh chẳng nghi. Còn Bạch phát lão nhân được gọi là chủ nhân, như vậy lão cũng là họ Lam. Chúng ta cố nghĩ xem có nhân vật nào ở võ lâm phương bắc họ Lam không?

Hồ Điệp Cô Nường nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Vũ đại ca suy luận như vậy rất thông minh. Nhưng cái đó phải chờ về Lạc Dương mới biết. Tên họ Lam chẳng phải hạng vô danh, tất điều tra về hấn không khó.

Hồng Cẩm hỏi:

- Bây giờ chúng ta về Lạc Dương ngay thôi chứ?

Hoàng Thiên Vũ hỏi:

- Dịch nhân hiện đang ở cả trong núi, làm sao chúng ta lại bỏ về Lạc Dương?

Hồng Cẩm nói:

- Vụ công án này phát sinh ở Lạc Dương. Khổ chủ ở Lạc Dương, nhân vật chủ yếu cũng ở đó. Hơn nữa đây không phải là sào huyệt của dịch nhân. Nay chúng ta cứ phóng hỏa đốt trụi khu nhà này đi, tất chúng cũng sẽ kéo về Lạc Dương thôi. Hiện giờ chúng ta đã biết phân nửa những bí mật của đối phương rồi, so với việc trước đây mò mẫm thì thuận lợi hơn rất nhiều. Không những việc điều tra mà ngay cả việc đề phòng cũng đã tiện hơn. Hơn nữa chúng ta tới đó cũng là để giữ an toàn cho nhân vật chủ yếu...

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Hồng Cẩm! Tại sao nàng không chịu nói thẳng ra mà cứ úp úp mở mở như vậy? Nhân vật chủ yếu là ai thế?

Hồng Cẩm trả lời giọng bí ẩn:

- Khi về Lạc Dương sẽ biết!

Hoàng Thiên Vũ truy vấn:

- Tại sao chúng ta cần phải giữ an toàn cho người đó?

- Bây giờ nói ra chưa tiện. Vũ đại ca đừng truy bức muội, sau này đại ca sẽ biết rõ cả thôi.

Hoàng Thiên Vũ lẩm bẩm:

- Đây là hiện trường phát sinh vụ án. Nhi tử của Triệu đại nương là Tiểu Bảo tuy điên điên khùng khùng nhưng quyết không nói giả đâu. Người mà muội xưng là nhân vật chủ yếu nếu không phải là kẻ điên tất là...

Hồng Cẩm ngắt lời:

- Đại ca đừng nói nữa!

Hoàng Thiên Vũ vẫn chưa chịu thôi:

- Kẻ gây án chính là Dịch Trường Phong, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn đã xuất hiện trong núi này, hơn nữa bị giết rồi mà tử thi bị thay đổi, sự việc ấy còn chưa được khám phá. Ngoài ra mẫu tử Triệu đại nương bị mất tích, sống chết chưa biết thế nào, chúng ta cũng không nên bỏ mặc họ. Việc do ta mà phát sinh, lẽ nào bỏ đi cho được?

Hồ Điệp Cô Nường kiên quyết nói:

- Hồng Cẩm cô nương nói rất đúng. Muốn dứt điểm vụ án, chúng ta phải đốt trụ khu nhà này, quay về ngay Lạc Dương thôi!

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên hết nhìn Hồ Điệp Cô Nường lại nhìn Hồng Cẩm, đoán rằng hai thiếu nữ này đã bàn định với nhau cẩn thận.

Nhưng có chuyện gì mà không cho chàng biết rõ?

Hồng Cẩm nói:

- Việc phóng hỏa để tiểu muội chịu trách nhiệm cho!

Dứt lời chạy về phía sảnh đường.

Hoàng Thiên Vũ thấy ý hai người đã quyết, trong lòng có phần rầu rĩ đứng lặng không nói gì.

Lát sau ngọn lửa bốc lên cháy rừng rực sáng cả một góc trời.

[mất 2 trang 70, 71]

Trước mắt chàng có nhiều việc phải làm và có rất nhiều điều lo nghĩ.

Còn Hồ Điệp Cô Nường thì nào khác gì cánh lăng điệp dập chồn bên những bông hoa.

Loại nữ nhân như cô ta thì dường như lúc nào cũng vui vẻ vô tư lự, sẵn sàng hưởng thụ lạc thú.

Hồ Điệp Cô Nường nâng chén lên, nhoẻn miệng cười nói:

- Vũ đại ca! Chàng hãy bỏ bộ mặt đưa ma đó đi, cứ vui sống đã, can gì mà lúc nào cũng sầu tư như thế? Việc sớm muộn gì rồi cũng giải quyết xong, sao phải canh cánh trong lòng cho nặng nợ? Uống đi!

Hoàng Thiên Vũ gương cười đáp:

- Nào thì uống!

Hai người cùng cạn chén.

Tuy vậy chàng cũng chẳng vui lên được, lại trở về công chuyện.

- Làm sao không thấy Hồng Cẩm và Bành đại cô về tới?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Họ còn hai ba ngày nữa mới đến.

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

- Còn làm vài việc.

Cô ta không nói rõ việc gì.

Hoàng Thiên Vũ lại chìm vào sâu tư.

Hồ Điệp Cô Nường lại rót đầy rượu nói:

- Vũ đại ca! Lúc ở trong núi thiếp nói rằng khi về Lạc Dương sẽ làm giúp chàng một việc quan trọng. Còn nhớ chứ?

Hoàng Thiên Vũ gật đầu:

- Dương nhiên còn nhớ. Nhưng đó là chuyện gì vậy?

Hồ Điệp Cô Nường làm ra vẻ bí mật:

- Đừng hỏi chuyện gì! Chỉ biết rằng đối với chàng là vô cùng quan trọng. Còn đối với thiếp...

Tới đó cô ta xua tay nói:

- Thôi! Chuyện đó để bàn sau.

- Sao không nói ngay bây giờ?

- Bởi vì nói ra thì làm mất thú vị của cuộc rượu. Chờ ngày mai đi làm, không cần nói chàng cũng biết. Nào, nâng chén lên!

Tuy trong lòng không chút hứng thú nhưng Hoàng Thiên Vũ không biết làm gì hơn đành theo lời cô ta.

Vừa uống chàng vừa nghĩ:

"Liệu có lặp lại màn kịch lần trước không? May mà hôm đó chàng chưa say nên không xảy ra chuyện gì... dù sao cũng đã đến bên bờ vực thẳm, chỉ một chút nữa thôi là sa chân lỡ bước, còn biết mặt mũi nào mà gặp lại Trương Nhược Huyền nữa?"

Chàng nhớ lại câu nói của Thanh Trúc Vệ Đà sau khi tỉnh dậy: "Tối qua công tử suýt chết một lần."

Mãi đến bây giờ chàng chưa thật hiểu nguyên nhân, chính Trương Nhược Huyền thừa nhận rằng nàng đã định giết chàng nhưng bị Hồng Cẩm can nên không thực hiện được, không biết có phải ngay đêm đó không?

Cảnh tĩnh mịch, trong bàn rượu bên mỹ nhân, lại được Hồ Điệp Cô Nương ân cần chuốc chén, giọng nói ngọt ngào, nụ cười âu yếm và làn hương của rượu và tử da thịt của nữ nhân thơm tho tỏa ra khiến chàng say lúc nào không biết...

Hồ Điệp Cô Nương má hồng như lửa, trông càng quyến rũ muôn phần:

- Vũ đại ca! Say cũng là một cách hưởng thụ. Chàng cho rằng có đúng như vậy không?

Đôi mắt đen láy chung quy vẫn không rời khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Cái đó... cũng có lý. Thế nhưng... nếu say quá... thì không biết trời đất gì nữa, còn hưởng thụ gì?

- Thiếp thì không cho là thế!

- Cô nương nói nghe xem.

Hồ Điệp Cô Nương lý luận:

- Say khiến người ta lâng lâng, có cảm giác như mình đang ở trong chốn tiên cõi mộng, cuộc sống trần tục trở nên mơ hồ, quên đi phần lớn những phiền não ở đời. Chẳng lẽ Vũ đại ca chưa từng bao giờ có cảm giác đó?

Hoàng Thiên Vũ chợt tỉnh rượu, chăm chú nghe.

Chờ cô ta nói xong liền hỏi:

- Cô nương cũng có những nỗi phiền muộn sao?

Hồ Điệp Cô Nương hỏi lại:

- Sao lại không? Chàng cho rằng thiếp là con người thế nào?

Hoàng Thiên Vũ ngập ngừng đáp:

- Tôi thấy... cô nương là người vô tư vô lự, sinh hoạt theo ý mình. Hơn nữa còn rất biết hưởng thụ nữa!

Lời chàng hàm chứa sự châm biếm.

- Ha ha ha...

Hồ Điệp Cô Nương chợt cười vang một tràng nói:

- Vũ đại ca! Mỗi người trong cuộc sống đều có hai mặt. Một mặt là ẩn tượng trong mắt của mọi người. Mặt khác là cuộc sống nội tâm thực sự của mình. Chàng có thừa nhận việc này không?

Hoàng Thiên Vũ gật đầu:

- Đúng. Nói như vậy cũng có lý.

Bởi vì chính chàng cũng nhiều khi phải giấu kín nội tâm của mình nên chẳng thể không thừa nhận.

Điều cần suy nghĩ là vì sao cô ta nói thế?

Hồ Điệp Cô Nương lại tiếp:

- Chàng đã thừa nhận là tốt. Nào uống đi. Việc tày đình chẳng thì khi say cũng bỏ hết!

Nói xong bưng chén lên.

Hoàng Thiên Vũ tự nhủ:

"Ta không thể uống say được! Khi say người ta mất hết lý trí, làm những điều ngu ngốc để sau này ân hận. Ta không được sống theo kiểu buông thả đó, huống chi trước mắt có rất nhiều việc phải làm..."

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn bưng chén uống cạn.

Trầm mặc trong khoảnh khắc.

Hoàng Thiên Vũ chợt hỏi:

- Cô nương vừa nói... việc lớn tày đình khi say cũng bỏ?

Hồ Điệp Cô Nương đáp ngay:

- Đúng! Thiếp vừa nói thế!

Hoàng Thiên Vũ truy vấn:

- Đó là việc gì?

Hồ Điệp Cô Nương không trả lời, chỉ nói:

- Vũ đại ca! Đôi khi người ta sống có vẻ rất khoái lạc nhưng thực tế nội tâm hay đau buồn. Chỉ là giấu kín tình cảm của mình không muốn cho người khác biết.

Cô ta dừng một lúc nói thêm:

- Thiếp là người như thế, chàng cũng là kiểu người đó.

Chợt nghe "Phịch" một tiếng, hoa nến chợt phồng lên nổ bùng rồi tách làm hai, một nửa đổ xuống mâm rượu.

Hồ Điệp Cô Nường nhú mày.

Hoàng Thiên Vũ nhồm người lên dùng đũa gấp ra, nhưng có lẽ vì quá say nên thân thể chao đảo lại ngồi xuống, gượng cười nói:

- Tại hạ say rồi.

Hồ Điệp Cô Nường cười khanh khách nói:

- Vậy càng tốt! Chúng ta hai người sẽ say hương tìm mộng.

Lại rót ra hai chén rượu nữa nói:

- Uống đi.

Hoàng Thiên Vũ miễn cưỡng bưng chén lên:

- Nào thì uống!

Hai người uống thêm mấy chén nữa.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Vũ đại ca! Thiếp cũng say rồi! Chúng ta lên giường đi!

Hai tiếng "lên giường" vốn rất thô tục, nhưng cô ta nói bằng giọng bình thản, mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ chờ đợi khiến chàng bất giác đỏ mặt lên.

Chàng lập tức cảnh giác, quyết không để mình bị sa ngã.

- Cô nương về phòng ngủ đi. Tại hạ vẫn ngủ trên ghế này.

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu nói:

- Ngủ thế làm sao thoải mái được?

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Tại hạ quen hành khứ giang hồ ăn đất nằm sương rồi. Ở đây trong phòng ấm, ghế nệm có gì mà không thoải mái? Hơn nữa...

Chàng chợt dừng lại vì thấy không tiện nói tiếp.

Hồ Điệp Cô Nường nài nỉ:

- Giường của thiếp rất rộng mà! Đủ chỗ cho hai người nằm có dư!

Cô ta nói bằng giọng rất tự nhiên giống như việc sinh hoạt thường ngày ăn cơm uống nước vậy!

Hoàng Thiên Vũ không đáp.

Hồ Điệp Cô Nường chống tay lên bàn đứng dậy nói tiếp:

- Đương nhiên chúng ta ngủ cùng giường nhưng ai đắp chăn người ấy!

Câu sau cùng chỉ là biện bạch cho ý đồ của mình.

Tuy vậy, sự mời mọc đó phát ra từ miệng một nữ nhân xinh đẹp, lại sau cuộc rượu chén choáng hơi men, chỉ trừ những nam nhân bệnh hoạn hoặc những người có ý chí sắt thép, không ai có thể khước từ được.

Hoàng Thiên Vũ cảm thấy mặt nóng bừng, tim đập rộn lên trong lồng ngực, phải cố hết sức mới nén được dục vọng.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Trong lòng đã chính thì không sợ tà. Chàng có dám không?

- ...

Hoàng Thiên Vũ ngớ người không biết trả lời sao.

Hồ Điệp Cô Nường khấn bách:

- Chàng không dám ư?

Hoàng Thiên Vũ vã mồ hôi trán.

Chàng cố lắm mới nói được mấy tiếng:

- Tại hạ... quen ngủ một mình!

- Nhưng không thể ngủ một mình được mãi!

- Đến lúc đó sẽ hay.

Hồ Điệp Cô Nường thở dài nói:

- Thôi được!

Không biết cô ta thất vọng hay có ý gì khác, lại nói:

- Nếu chàng thấy ngủ không được thì cứ việc lên giường với thiếp. Cửa không đóng đâu. Thiếp chuẩn bị sẵn gối cho chàng.

Hoàng Thiên Vũ nghiêng răng cố nén dục vọng.

Ba năm tu luyện giữa hoang sơn, chàng đã có được khả năng tự khống chế mình rất khả quan.

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Chúc ngủ ngon. Hãy nhớ lời thiếp vừa nói...

Rồi loạng choạng bước về phòng.

Qua cuộc đấu tranh rất căng thẳng, cuối cùng lý trí thắng được tình cảm, Hoàng Thiên Vũ yên tâm thở phào một hơi.

Chàng đứng lên thu xếp bàn ghế, để nguyên y phục nằm lên, nghỉ ngơi một lúc rồi sau đó thiếp đi.

oOo

Đang ngủ, Hoàng Thiên Vũ chợt có cảm giác bị ai đó lay nhẹ, liền giật mình choàng tỉnh dậy.

Đèn vẫn sáng. Đứng bên hàng ghế chàng sắp lại để nằm là Hồ Điệp Cô Nường, y phục chỉnh tề.

Hoàng Thiên Vũ ngồi lên đặt chân xuống đất, còn chưa biết lúc này là thời gian nào, dụi mắt hỏi:

- Cô nương chưa ngủ ư?

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Xem bộ dạng chàng rất sợ...

Cô ta nhoẻn miệng cười, nhưng nụ cười tươi tỉnh, chân thực, không chút tà ý, khác hẳn hôm qua, giống như đã biến thành một người khác rồi vậy!

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Tại hạ... có sợ gì đâu?

Chàng hơi lúng túng một chút, nhưng sau đó trấn tĩnh lại ngay, trở lại phong thái bình thường.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Trời sáng rồi!

Hoàng Thiên Vũ "à" một tiếng nhìn lên bàn, thấy mâm bát đã được thu dọn sạch sẽ, thay bằng cây nến khác.

Trong phòng vốn rất kín, lại được thắp nến nên chàng không nhận ra bên ngoài trời đã sáng.

Cô nam quả nữ suốt đêm gần như cùng ở chung một phòng, nữ nhân lại rất xinh đẹp và lẳng lơ, còn tỏ ý mời mọc...

Thế mà không xảy ra chuyện gì bất thường, suốt đêm cả hai cùng yên giấc, áo chẳng cởi đai, đó chẳng phải là một kỳ tích?

Việc này tất sẽ có rất nhiều cách đánh giá khác nhau.

Có người cho rằng nam nhân đó là mất trí, ngu dần... đêm xuân một giấc đáng ngàn vàng, họa có kẻ ngu mới bỏ phí...

Một số người khác còn cười nụ: Thật là đồ gần dở! Con ong hút nhụy, có hại thì hại bông hoa thôi, nó mất gì chứ?

Lại có người khác cho rằng: Chắc là gã nam nhân kia bị bệnh lý mất rồi nên mới không làm gì được, như ông lão rụng hết răng thấy miếng thịt bò, có thèm cũng đành nhịn thôi.

Đương nhiên cũng có người khâm phục ý chí kiên cường của người đó, nhưng ví thử có mấy người được như thế?

Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Huynh rửa mặt đi, rồi chúng ta khởi hành.

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu?

Hồ Điệp Cô Nương cười đáp:

- Tối qua muội nói gì huynh quên rồi sao? Đó là việc hết sức trọng đại của huynh mà!

Hoàng Thiên Vũ "à" một tiếng.

Hồ Điệp Cô Nương nhìn chàng nói thêm:

- Lẽ ra muội không nên xen vào việc này. Thế nhưng... ài!

Cô ta chợt buông tiếng thở dài, lại nói:

- Người ta có những lúc tuy biết rõ việc không nên làm nhưng vẫn cứ làm. Chẳng hiểu lý do vì sao nữa?

Hoàng Thiên Vũ đầu óc rối mù như đang ở trong đám vân vụ, không biết đối phương có ý gì?

Thấy chàng đứng ngẩn ra, Hồ Điệp Cô Nương cất tiếng giục:

- Nhanh rửa mặt đi chứ? Chúng ta còn lên đường sớm.

Hoàng Thiên Vũ hỏi:

- Cô nương không thể nói rõ hơn ư?
- Nếu có thể thì muội đã nói từ trước rồi!

Hoàng Thiên Vũ biết rằng có hỏi thêm cũng vô ích nên xếp lại bàn ghế rồi đến cuối phòng rửa mặt, xong sửa sang lại y phục, bước ra nói:

- Xong rồi!

Hồ Điệp Cô Nương tỏ vẻ sốt ruột:

- Chúng ta đi thôi!

Khi hai người ra khỏi phòng thì trời còn chưa sáng hẳn.

Thanh Trúc Vệ Đà Bành lão gia ôm gối ngồi co ro trên chiếc ghế ở cuối dãy nhà thấy họ đi qua cũng không buồn nhúc nhích.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Ai ngờ lão nhân lụ khụ gần đất xa trời này lại là Thanh Trúc Vệ Đà, nhân vật lừng danh thiên hạ mấy chục năm trước? Thế mà con người đó răm rắp làm theo lệnh Hồ Điệp Cô Nương, thật là điều bất khả tư nghị. Nữ nhân lẳng lơ này lai lịch thế nào, đến nay mình vẫn không biết chút gì, nhưng nhất định cũng là nhân vật rất lợi hại. Trong giang hồ quả là lắm chuyện không ngờ."

oOo

Đó là một căn nhà nhỏ dựa lưng vào tường thành. Cửa đóng im ỉm, nhưng có ánh đèn chiếu ra.

Bên trong vắng vắng tiếng mở cá và tiếng cầu kinh trầm bổng.

Hoàng Thiên Vũ và Hồ Điệp Cô Nương đi thẳng tới cửa.

Dọc đường dù hỏi thế nào Hồ Điệp Cô Nương cũng không hé răng cho chàng biết đi đâu và làm gì, nên chàng chỉ lẳng lặng bước theo.

Bây giờ mới tự hỏi:

"Mới chưa bảnh mắt cô ta đã dẫn mình tới đây làm gì? Nói rằng làm một việc rất trọng đại gì đó của mình, không biết việc gì vậy chứ?"

Hồ Điệp Cô Nương gõ hai tiếng vào cánh cửa gỗ.

Tiếng mõ ngừng bật.

Lát sau có giọng một lão nhân hỏi:

- Ai đấy?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Tôi đây!
- Là ai mới được chứ?
- Là người mà ông rất thù hận, và kẻ đó cũng rất hận ông.

Hoàng Thiên Vũ nghe nói bỗng sửng sốt.

Theo lời của Hồ Điệp Cô Nường thì giống như cô ta đến đây để tầm cừu, sao lại nói là đi làm giúp chàng một việc trọng yếu?

Tiếng người trong phòng lặng đi.

Hoàng Thiên Vũ không nén được bước đến gần cửa ghé mắt nhìn vào.

Qua khe cửa, chàng thấy bên trong là một Phật đường, một lão nhân tóc bạc như cước, y phục màu xám đứng bên bàn cúng, lưng quay ra ngoài nên không thấy rõ mặt.

Bị khách không mời đến viếng thăm một cách bất ngờ vào lúc sáng tinh mơ thế này, khách nhân lại biểu lộ sự thù địch như vậy, không biết lão ngạc nhiên hay sợ hãi?

Im lặng hồi lâu. Không khí xem ra rất nặng nề.

Lão nhân lại lên tiếng:

- Ta không hận cô.

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Nhất định ông rất hận tôi! Bởi vì không những tôi hận ông mà còn yêu cả địch nhân của ông.

Cô ta nói với thái độ gay gắt.

Tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

Hoàng Thiên Vũ bất giác lùi lại, ngơ ngác nhìn Hồ Điệp Cô Nường.

Tuy lời lẽ cô ta gay gắt như vậy, nhưng giọng lại rất bình hòa, không giống đang đối mặt với kẻ thù.

Song phương tuổi tác chênh lệch nhau rất nhiều, xưng hô lại khác thường, không biết quan hệ giữa họ là thế nào đây?

Lão nhân nói bằng giọng nghe rất thâm lương:

- Ta cứ nghĩ rằng cho đến chết người cũng không đến gặp ta.

Trong lời nói hàm chứa sự chua chát hơn là trách móc.

Hồ Điệp Cô Nường không đáp.

Hoàng Thiên Vũ liếc nhìn, nhận ra nét mặt của Hồ Điệp Cô Nường lúc đó không có chút lảng lơ nào mà trông rất hiền thực. Điều đó càng làm cho chàng thêm khó hiểu...

Tiếng lão nhân trong nhà lại vang ra:

- Người tới đây làm gì?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Thỉnh cầu ông một việc!

- Cầu ta?

Lão nhân ngạc nhiên hỏi, chừng như rất bất ngờ bởi câu trả lời đó, mãi hồi lâu mới lại hỏi tiếp:

- Người mà cũng có lúc đến cầu ta ư?

- Không phải tôi làm việc đó vì mình mà vì người khác.

- Vì người khác? Có phải người đến cùng với người ngoài đó không?

- Không sai! Chính là người đó. Nếu chúng ta có cách giải quyết khác thì không tới đây cầu ông làm gì.

Hoàng Thiên Vũ đầy mê hoặc, chẳng hiểu cơ sự thế nào.

Hồ Điệp Cô Nường nói vì chàng mà phải tới đây thỉnh cầu lão nhân kia. Nhưng cầu việc gì mới được chứ?

Hay cô ta cầu lão trị độc cho chàng?

Hoàng Thiên Vũ chợt nhớ lại bản lĩnh dụng độc của Hồ Điệp Cô Nường, liền thiên về giả thuyết này.

Mặt khác, câu nói của cô ta "nếu chúng ta có cách giải quyết khác thì không cần tới đây cầu ông".

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hoàng Thiên Vũ.

"Chẳng lẽ lão nhân này chính là Thiên Huyền Công Tử? Rất có khả năng! Vì khi ở trên núi, Hồ Điệp Cô Nường khẳng định rằng Thiên Huyền Công Tử hiện không có mặt ở đó, còn lộ ra mình biết vị thần y đó ở đâu."

Nhưng đã là thần y cái thế thì sao lại đến ẩn cư ở chốn heo hút này cầu kinh niệm Phật vậy chứ?

Lão nhân lại hỏi:

- Người định cầu ta việc gì?

Hồ Điệp Cô Nường không đáp mà chỉ hỏi:

- Có thể vào được không?

Lão nhân trả lời:

- Cứ vào! Cửa không chốt đâu!

Hồ Điệp Cô Nường đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Thiên Vũ rồi bước thẳng tới đẩy cửa ra.

Ánh sáng ảm đạm của ngọn đèn thờ bên trong không đủ chiếu ra ánh ban ngày lúc đó đã sáng hửng.

Hai người thận trọng bước vào trong, Hồ Điệp Cô Nường với tay đóng cửa, còn chốt lại cẩn thận.

Hoàng Thiên Vũ đến sau lưng lão nhân ôm quyền nói:

- Vãn bối Hoàng Thiên Vũ tham kiến lão tiên bối!

- Ủm.

Lão nhân vẫn không quay lại, lạnh lùng "Ủm" một tiếng rồi lại hỏi:

- Bây giờ hãy nói đi, thỉnh cầu ta việc gì?

Câu hỏi này là dành cho Hồ Điệp Cô Nường.

Cô ta trả lời cộc lốc:

- Chữa bệnh!

Bây giờ thì Hoàng Thiên Vũ đã có thể khẳng định được sự suy đoán của mình là không sai, đưa mắt nhìn Hồ Điệp Cô Nường đầy cảm kích.

Đột nhiên chàng thấy vẻ mặt của cô ta nhăn nhó trông rất khó nhìn, tựa hồ như đang đứng trước sự vật gì chán ngán vậy.

Trong ấn tượng của mình, Hoàng Thiên Vũ chưa bao giờ thấy vẻ mặt cô ta ủ ê như vậy, chàng vẫn cho rằng nữ nhân này giống như một con lãnh điệp, bao giờ cũng vô tư, vui nhộn với những bông hoa bất tận của mình.

Hôm nay chàng đã hai lần thấy Hồ Điệp Cô Nường có biểu hiện khác, chợt nhận ra rằng trong cô ta cũng có nỗi khổ đau thầm kín nào đó và sự thật, nữ nhân này không vô tư đầy khoái lạc như mình nghĩ.

Trái lại, cô ta là người sâu kín và rất kiên nghị, âm thầm nén chịu hoàn cảnh của mình mà cười cợt với đời...

Lão nhân lại hỏi:

- Hấn và người có quan hệ gì?

Hồ Điệp Cô Nường trả lời giống một:

- Bằng hữu!

Lão nhân truy vấn:

- Bằng hữu, nhưng vào dạng nào?

Hồ Điệp Cô Nường liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ rồi nhìn lão nhân nói:

- Ông đừng hỏi nữa có được không?

Giọng lão nhân kiên quyết:

- Ta không thể không hỏi, vì không muốn chữa bệnh cho một người không liên quan gì...

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Bằng hữu là bằng hữu, không phải là thù địch. Tôi chỉ biết trả lời thế thôi. Bây giờ ông có thể đề xuất điều kiện.

Giọng nói và lời lẽ của cô ta cũng rất kiên quyết:

Lão nhân nói:

- Thôi được! Chuyện này gác lại không bàn nữa. Tóm lại, hôm nay người vì người khác mà đến cầu ta chứ gì?

Hồ Điệp Cô Nường buông gọn một tiếng:

- Đúng!

- Có biết muốn thỉnh cầu người khác là phải thế nào chứ?

- Ý ông là muốn tôi quỳ xuống khấn cầu chứ gì?

Lão nhân cũng buông một tiếng:

- Ừm!

Hồ Điệp Cô Nường cự tuyệt ngay:

- Không đời nào! Tôi chưa bao giờ quỳ gối trước một ai cả!

Lão nhân bỗng danh giọng:

- Vậy thì cú!

Trước sau, lão ta vẫn không quay lại lần nào, vì thế Hoàng Thiên Vũ không thấy rõ mặt nhưng hình dung diện mạo lão lúc này rất đáng sợ.

Hồ Điệp Cô Nường hai mắt đỏ ngầu, người run lên.

Quỳ xuống cầu xin người khác giúp đỡ mình cũng là chuyện bình thường. Huống chi ở đây đối phương là một lão nhân cao tuổi.

Tại sao cô ta lại tỏ ra kích động đến thế?

Hồ Điệp Cô Nường nhìn Hoàng Thiên Vũ, từ từ quay đi...

Hoàng Thiên Vũ nghiêng răng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Chàng vốn là người cao ngạo, rất giàu tự ái. Nếu đã chịu ơn, chàng sẵn sàng quỳ gối trước bất kỳ ai, thậm chí là một đứa trẻ miễn là sự giúp đỡ đó chân tình, vô tư không điều kiện.

Nhưng đằng này, đối phương ra điều kiện, và còn có ý hạ nhục thì dù có chết chàng cũng không chấp nhận.

Hồ Điệp Cô Nường ngây mặt nhìn Hoàng Thiên Vũ, chừng như quên mất sự việc trước mắt.

Đó là hiện tượng thường xảy ra sau khi người ta qua khỏi một cơn kích động mãnh liệt.

Hoàng Thiên Vũ nhắc lại:

- Chúng ta đi thôi!

Hồ Điệp Cô Nường ngập ngừng nói:

- Nhưng... tôi đã hứa với huynh...

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Có những việc ngoài ý muốn. Xin đa tạ hảo ý của cô nương.

Hồ Điệp Cô Nường chợt nói:

- Không!

Giọng cô ta rất âm vang, trong đó chứa đựng sự danh thép, quyết liệt với ý chí rất lớn, như thể bày tỏ quyết tâm đạt tới mục đích, bất chấp thủ đoạn...

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Tôi không muốn cô nương phải cúi đầu khuất phục người khác vì mình. Độc chất trong người tôi chỉ hạn chế phát huy công lực trong một chừng mực nào đó chứ không chết được đâu. Chỉ cần giải quyết xong vụ công án này, mọi việc đều không thành vấn đề nữa.

Nhưng Hồ Điệp Cô Nương chừng như không để ý đến những lời chàng vừa nói, quay lại nhìn lão nhân:

- Thì đành vậy.

Dứt lời quỳ ngay xuống sau lưng lão.

Diễn biến đó xảy ra quá bất ngờ khiến Hoàng Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc "A" lên một tiếng.

Theo bản năng, chàng bước tới định đỡ lấy nhưng cô ta đã quỳ xuống rồi, mắt long lanh ngấn lệ nhìn lão nhân.

Hoàng Thiên Vũ đứng ngây ra như tượng.

Lão nhân không nói gì, nhưng hình như cũng rất kích động. Bởi vì thấy bộ y bào màu xám của lão rung rung.

Cảnh huống đó thật lạ thường, trông rất khôi hài nhưng lại hết sức nghiêm trang.

Hồi lâu, lão mới cất giọng hỏi:

- Hắn bị bệnh gì?

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Trúng chất kịch độc. Lúc vận công hoặc giao thủ tới một hạn định nào đó thì xảy ra hiện tượng thoát lực.

Lão nhân "Ừm" một tiếng nói:

- Biết rồi! Người dùng loại độc chất đó trong giang hồ không nhiều đâu...

Hồ Điệp Cô Nương lại hỏi:

- Tiền bối có nhận ra người dụng độc là ai không?

Lão nhân đáp:

- Tuy nói rằng không nhiều nhưng có tới mấy người, không thể đoán định một cách khinh xuất được.

Rồi nhìn thẳng vào Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Bây giờ người hãy trả lời thành thực một vấn đề.

- Vấn đề gì?

Lão nhân liếc nhìn sang Hoàng Thiên Vũ rồi hỏi:

- Hắn có yêu người không?

Hoàng Thiên Vũ thấy trong lòng chấn động, tự nhủ:

"Vì sao lão ta lại hỏi câu đó?"

Hồ Điệp Cô Nường ngáp ngừng một lúc rồi đáp:

- Yêu!

Hoàng Thiên Vũ cũng rung động, hơi trầm nghĩ:

"Vấn đề này nên để mình trả lời mới phải chứ? Vậy mà lão nhân đó lại hỏi Hồ Điệp Cô Nường, và cô ta cứ thế trả lời. Mình đâu có yêu cô ta? Chính cô ta cũng biết thế, sao lại khẳng định một cách hàm hồ vậy chứ? Tuy rằng trong thời gian gần đây, mình có nhìn nhận cô ta khác đi, nhưng cùng lắm là mất đi sự ác cảm, nói gì đến tình yêu? Nhưng làm sao có thể phủ nhận vào lúc này được, khi cô ấy vì mình mà phải quỳ gối cầu xin kẻ mà ngay từ đầu cô ta nói thẳng là căm ghét? Sự hy sinh lớn lao đó sau này mình biết đền đáp thế nào đây?"

Lão nhân khoát tay nói:

- Bây giờ người đứng lên đi!

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Ông chấp nhận chữa độc cho anh ấy chứ?

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Không hỏi nhiều!

Hồ Điệp Cô Nường đứng dậy lùi sang một bên, đôi mắt kiêu diễm vẫn còn long lanh ngấn lệ.

Lão nhân từ từ quay lại.

Mãi đến lúc này Hoàng Thiên Vũ mới thấy rõ diện mục đối phương, rất lấy làm kinh dị.

Tóc lão ta trắng như cước, nhưng mày và râu lại đen nhánh. Càng ngạc nhiên hơn là hai mắt lão phát ra hai luồng sáng như điện, lại thêm chiếc mũi khoằm như mỏ chim ưng trông rất hung ác khiến người ta không dám nhìn thẳng mặt.

Chỉ cần căn cứ vào ánh mắt cũng đã thấy rằng con người này công lực hết sức cao thâm, tuy giọng nói khiến người ta có cảm giác như đó là một lão hủ đã sắp xuống lỗ.

Hoàng Thiên Vũ lên tiếng:

- Xin hỏi lão...

Lão nhân lập tức quát lên:

- Câm miệng.

Tiếng lão vang rền như sấm, cùng với tướng mạo dữ dằn khiến người ta buộc phải khuất phục một cách không tự giác.

Hoàng Thiên Vũ mới mở miệng đã bị lão ta chặn lời một cách thô bạo như thế, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, đưa mắt nhìn lão.

Bốn mắt gặp nhau giống như bốn luồng điện, nhưng chính Hoàng Thiên Vũ bị khuất phục trước luồng mắt của đối phương.

Lão nhân trầm giọng nói:

- Trong đời lão phu ghét nhất là bọn hậu sinh tiểu bối tỏ ra ngạo mạn trước bậc tiền bối. Người mới chính là kẻ đến cầu y. Người khác đã vì người mà quỳ xuống, vậy thì người ít nhất cũng phải giập đầu ba cái.

Hoàng Thiên Vũ đã cảm thấy lửa giận bốc lên. Nhưng chàng vẫn ghìm nén được, giữ giọng từ tốn hỏi:

- Lão tiền bối làm như vậy không thấy mình quá đáng lắm sao?

Lão nhân giằn giọng nói:

- Lão phu không nói hai lời!

Hoàng Thiên Vũ không chịu xuống nước:

- Nếu vậy vẫn bối thà không trị bệnh!

Lão nhân phóng tia mắt đáng sợ nhìn chàng "Hừ" một tiếng nặng nề nói:

- Bảy giờ người có không muốn chữa cũng phải được lão phu cho phép, không thuộc thẩm quyền của người nữa đâu!

Hồ Điệp Cô Nương mặt tái nhợt, môi mấp máy dường như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Hoàng Thiên Vũ ngạo nghễ nói:

- Trong thiên hạ làm gì có chuyện vô lý như thế?

Lão nhân đáp:

- Nhưng đó là lý của lão phu. Người vào nhà phải được lão phu cho phép, muốn ra khỏi nhà cũng phải có sự chuẩn ý của lão phu!

Hoàng Thiên Vũ cười nhạt nói:

- Quy củ rất hay! Tiền bối cứ nói thẳng ra là muốn gì?

Lão nhân rút lên:

- Lão phu cần giáo huấn thứ hậu sinh văn bối dám tỏ ra bất kính với bề trên. Nếu người có thể tiếp được mười chiêu, lão phu sẽ giải độc cho. Nếu trong vòng năm chiêu mà đã ngã thì cứ tự bò ra khỏi cửa. Nếu quá năm chiêu không duy trì nổi thì rút khỏi đây. Rút kiếm.

Hai tiếng cuối cùng lão gầm lên như sấm.

Hoàng Thiên Vũ giận đến nổi mắt hoa lên.

Nhưng dù sao cũng đã trót đến đây bày tỏ lời thỉnh cầu, bởi thế cần phải giữ đúng phong độ.

Chàng nén giận, nhã nhặn nói:

- Văn bối xưa nay không dễ rút kiếm.

Đôi mắt lão nhân lấp lánh sát cơ:

- Cuồng ngạo! Người định dùng chưởng đấu lại chưởng của lão phu sao?

Hoàng Thiên Vũ thần nhiên đáp:

- Đương nhiên!

- Vậy là người quyết tâm tình nguyện bị trục xuất khỏi đây!

- Hiện chưa thể nói trước là ai sẽ thắng.

Lão nhân "Hừ" một tiếng nói:

- Rất tốt! Nếu người chuẩn bị xong thì cứ phát chưởng đi!

- Văn bối xưa nay giữ lệ không chiếm thượng phong.

Lão nhân rút lên:

- Thứ vô tri không biết trời cao đất dày là gì...

Câu chưa nói hết, chưởng đã công ra.

Tuy chưởng thế của lão trông rất chậm chạp nhưng trong chốc lát đã thực hiện ba lần biến hóa.

Chỉ cần căn cứ vào mục quang và thái độ ngạo nghễ của đối phương, Hoàng Thiên Vũ đã hiểu rằng gặp phải cường địch.

Nhưng lời đã nói không thể thu về, đồng thời trong thâm tâm chàng đã chấp nhận cuộc chiến mà chàng biết tuy không tàn khốc nhưng lại có quan hệ rất lớn đến uy danh và cả tính mạng của mình.

Chưởng đã phát, không còn thời gian suy nghĩ nữa, Hoàng Thiên Vũ liền vung chưởng ra nghênh tiếp, lấy công đổi công.

Đấu pháp đó hiển nhiên là khốc liệt, lẽ ra chàng không nên chọn phương pháp này mới phải.

Bởi vì theo giao ước của lão, chỉ cần cầm cự được mười chiêu coi như chàng thắng, nhưng đấu pháp này có thể phân định thắng thua chỉ nội trong vài chiêu thôi, nếu thua chẳng hóa ra chàng không tự lượng sức mình?

"Bình!"

Một tiếng nổ rền vang như sét khiến cả căn nhà rung lên dữ dội tưởng chừng như muốn đổ.

Hoàng Thiên Vũ lùi lại một bước dài, hữu chưởng tê đi, khí huyết trong người dồn ngược lên như muốn ộc ra.

Chàng có cảm giác như tay của đối phương như bằng da đồng xương sắt.

Lão nhân vẫn đứng nguyên chỗ, thân mình trầm ổn như không có việc gì xảy ra, tiếp tục đưa tay lên nói:

- Hãy dốc tận lực bảo mệnh!

Hoàng Thiên Vũ nghiêng răng, vận hết công lực phản kích.

Cũng như lần trước, chàng lại lấy công hoàn công, không chịu nhường nhịn một phân nào!

Lại một tiếng nổ vang trời, nhưng lần này hai chưởng chưa chạm tới nhau. Tả chưởng của lão nhân phát ra nửa chừng đột nhiên thu về, hữu chưởng đang ở thế tưởng như không có khả năng phát chiêu nhưng bất thần đánh vào ngực đối phương.

Hoàng Thiên Vũ bị đánh bật lại ba bước, đập lưng vào cánh cửa gỗ.

Lão nhân khinh khỉnh nói:

- Thì ra bản lĩnh chẳng có gì ghê gớm.

Hồ Điệp Cô Nường bước tới, hai chưởng đưa lên nhưng mới được nửa chừng thì bị lão nhân đánh bật lại chỗ cũ.

Hoàng Thiên Vũ cố hết sức trấn định tâm thần, ngạo khí bùng lên, dốc toàn lực vận vào song chưởng.

Chàng bỏ tới đánh ra một chiêu vong mạng, bất chấp hậu quả ra sao.

Đương nhiên khí thế hùng hậu vô tỷ.

Nào ngờ lão nhân không tiếp chiêu mà lướt người nhẹ nhàng tránh đi.

Hoàng Thiên Vũ phát chưởng không trúng địch, giận dữ quay lại định rút kiếm ra nhưng tay mới chạm vào chuôi đã rút ngay lại.

Ngạo tính không cho phép chàng dùng kiếm đấu với người tay không.

Lão nhân nói:

- Người rút kiếm mới gọi là người thông minh.

Giọng lão ta không giấu sự khinh thị:

- Nếu không biết tự lượng sức tất sẽ sớm bị đuổi ra khỏi cửa đấy.

Hoàng Thiên Vũ nghiêng chặt răng, máu như sôi lên trong huyết quản. Chàng tức giận đến độ phát cuồng, lại vung tay chưởng lên...

Hai mắt lão nhân mở to.

Đột nhiên Hoàng Thiên Vũ thấy mắt tối sầm.

Độc chất trong người đã phát tác, lực đạo trong người ào ào thoát ra, cả người run bắn lên, hai tay từ từ hạ xuống.

- Hô hô hô hô...

Lão nhân phát ra một tràng cười, tay đang đưa chưởng lên chuẩn bị nghênh tiếp liền hóa thành chỉ điểm ra...

Hồ Điệp Cô Nường nhú mày nhưng không có hành động gì.

"Phích!"

Hoàng Thiên Vũ ngã xuống ngất đi.

oOo

Lão nhân cúi xuống cấp Hoàng Thiên Vũ lên đi thẳng vào phòng ngủ phía sau, ném chàng xuống giường, sau đó kéo ghế ngồi sang một bên bắt đầu kiểm tra huyết mạch.

Hồ Điệp Cô Nương đi theo vào đứng cuối giường chăm chú nhìn.

Qua thời gian chừng một tuần trà, lão nhân mới thôi khám đứng lên.

Hồ Điệp Cô Nương lo lắng hỏi:

- Thế nào?

Lão nhân đáp:

- Vừa rồi ta cố ý làm cho hấn nổi giận, vừa đưa hết sức, vừa kích động đến tột điểm với mục đích làm cho độc chất phát tác để quan sát xem mức độ xâm hại đến kinh mạch như thế nào. Theo kết quả chẩn bệnh vừa rồi, chỉ cần tình trạng này kéo dài trong một tháng là võ công của hấn sẽ vĩnh viễn bị phế, thần tiên cũng không cứu được.

Hồ Điệp Cô Nương hỏi:

- Bây giờ thì còn cứu được chứ?

- Còn được!

- Vậy thì bắt đầu đi!

Lão nhân đưa mắt nhìn Hồ Điệp Cô Nương, ánh mắt dịu đi, giọng nói cũng trở thành già nua vô lực như trước đây:

- Người không thay đổi quyết định sao?

Hồ Điệp Cô Nương buông một tiếng như dao chặt sắt:

- Không!

Nhưng mắt cô ta đỏ hoe.

Giọng lão nhân chợt khàn đi:

- Người không thấy mình làm thế đối với một lão nhân sống bao nhiêu năm bị giày vò trong hối hận là quá nhẫn...

Hồ Điệp Cô Nương ngắt lời:

- Tôi không thấy gì hết!

Chợt danh giọng hỏi lại:

- Còn ông lúc đầu làm thế, đối với một người ôm hận mà chết thì nên nói sao đây?

- Ài!

Lão nhân buông tiếng thở dài, cúi đầu thấp xuống.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Tôi đã phá bỏ lời thề, đến quỳ trước mặt ông là được. Bây giờ chỉ xin ông cứu người, không nói đến chuyện gì khác nữa.

- Nếu ta không cứu thì sao?

Hồ Điệp Cô Nường trả lời dứt khoát:

- Thì tôi sẽ mang anh ấy đi lập tức!

Lão nhân lại thở dài, cất giọng thê lương nói:

- Ài! Xem ra ta đành theo số phận thôi!

Lúc ấy trông lão già hằn đi, vai so xuống, tựa hồ chỉ trong chốc lát đã già đi mấy tuổi, biến thành một người khác, không có chút gì của sự kiêu căng, ngạo mạn và đáng sợ như lúc đấu với Hoàng Thiên Vũ nữa.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Thì cũng như tôi vậy mà thôi! Tôi chấp nhận số phận từ lâu rồi!

Nói xong đưa tay áo lau mắt.

Giả như lúc này Hoàng Thiên Vũ còn tỉnh thì đã trông thấy Hồ Điệp Cô Nường là một người hoàn toàn khác, đau khổ và kiên nghị, nhất định chàng đoán ra trong cuộc đời nữ nhân này có nỗi đau vô biên không sao lành được và cuộc đời đó tất có liên hệ mật thiết với lão nhân này.

Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng Hồ Điệp Cô Nường lên tiếng giục:

- Ông hãy tiến hành trị thương đi!

Lão nhân nói:

- Cần trừ hết độc chất trong cơ thể thì phải mất tới năm canh giờ.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Như vậy là suốt ngày hôm nay?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng thế. Phải trải qua ba giai đoạn chữa trị. Nếu không trừ hết, để sót lại dù chỉ một chút thì hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Được, tôi sẽ đợi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>